

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Ing. M.J.**, zast. JUDr. Alešem Pejchalem, advokátem se sídlem Praha 2, Vyšehradská 21, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství - Ústřední pozemkový úřad**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2.2008, č.j. 6273/08-13110

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu v Jičíně ze dne 7.11.2007, č.j. PÚ-01/834/92/MA-A15/obn a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad v Jičíně (dále jen „správní orgán I. stupně“) odvoláním napadeným rozhodnutím nepovolil ve smyslu § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) obnovu řízení, které bylo u tohoto správního orgánu pravomocně ukončeno vydáním rozhodnutí ze dne 3.10.2005, č.j. PÚ-01/834/46/92/2005/Ko-A/15, jehož právní moc nastala dne 12.10.2005. Jednalo se o rozhodnutí ve věci uplatněného restitučního nároku na zemědělský majetek zapsaný se všemi součástmi a příslušenstvím bývalého statku Okrouhlí v pozemkové knize, knihovní vložce č.210, pro k.ú. S.Ú. jehož výrokem bylo stanoveno, že žalobce není vlastníkem uvedených nemovitostí. Žalobce podal dne 2.12.2005 k Okresnímu soudu v Jičíně žalobu o

určení vlastnického práva podle § 244 a násl. o.s.ř.; toto řízení dosud není skončeno. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že hlavním důvodem pro nepovolení obnovy řízení bylo nesplnění jedné z podmínek pro povolení obnovy řízení, a sice nedodržení tříměsíční subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. Žalobce v době podání návrhu na obnovu řízení dle názoru správního orgánu I. stupně žádným způsobem neprokázal, že dosud neuplynuly 3 měsíce ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl. Správní orgán I. stupně v tomto směru konstatoval, že žalobce se o případných důvodech obnovy řízení dozvěděl doručením rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, č.j. 19 Co 378/2006-766 (dále jen „rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007“), kterým byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999, č.j. 3 C 72/95-373 (dále jen „rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999“). Rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 byl právnímu zástupci žalobce doručen dne 18.6.2007. Aby byl návrh na obnovu řízení podán včas a byla tak zachována tříměsíční subjektivní lhůta, bylo nezbytné návrh na obnovu řízení podat k poštovní přepravě nejpozději dne 19.9.2007, případně jej nejpozději tohoto dne doručit přímo správnímu orgánu. Správní orgán však návrh na obnovu řízení obdržel až dne 10.10.2007, tedy po uplynutí subjektivní lhůty. S ohledem na toto zjištění správní orgán I. stupně navrhouvanou obnovu nepovolil. Žalovaný poté konstatoval, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl, že běh tříměsíční subjektivní lhůty v daném případě započal až dnem 16.7.2007, tj. v okamžiku, kdy byl právnímu zástupci žalobce doručen rozsudek soudu I. stupně (rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999) a rozsudek soudu odvolacího (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17.5.2007) s vyznačenou doložkou právní moci. Žalobce má za to, že až od tohoto okamžiku se mohl dozvědět o všech skutečnostech, které zakládají důvod pro povolení obnovy, a mohl tak tyto skutečnosti uplatnit. Žalobce v odvolání dále namítl, že správní orgán I. stupně se při posouzení jeho návrhu na obnovu řízení dopustil pochybení při posouzení dopisů žalobce ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007, když tyto dopisy nepovažoval za návrh na obnovu řízení. V závěru odvolání pak namítl, že správní orgán I. stupně zasáhl do jeho ústavních práv zaručených článkem 36 odst. 1 a článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť nebyl zaručen stanovený postup k uplatnění jeho práv. Poté, co žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, pokud jde o nedodržení subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. Konstatoval, že v gramatickém znění ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu se zcela zřetelně mluví o možnosti požádat o obnovu řízení ve lhůtě 3 měsíců od dne, kdy se účastník o důvodu obnovy dozvěděl. V daném případě se tak stalo doručením rozsudku krajského soudu, z jehož podrobného odůvodnění žalobce získal potřebnou vědomost o všech důvodech a skutečnostech, které by byly argumentem pro podání žádosti o obnovu řízení. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že v daném případě nebyla tříměsíční subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení dodržena. Žalovaný nepřisvědčil ani další odvolací námitce žalobce, vztahující se k jeho předchozím podáním ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007. Uvedl, že obě tato podání jsou označena jako „výzva k vydání nemovitostí“. Podle § 45 odst. 1 správního řádu musí žádost obsahovat náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu, tedy obecné náležitosti podání a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Žadatel proto musí v žádosti uvést, že se domáhá obnovy řízení a měl by uvést také to, z jakých důvodů a na základě jakých skutečností. Podání zmiňovaná žalobcem však požadované náležitosti neobsahují. K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně zasáhl do jeho ústavních práv zaručených Listinou, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně svým rozhodnutím pouze respektoval postup daný příslušnou právní normou. Žalovaný kromě toho upozornil na skutečnost, že žalobce měl možnost v případě dotčení svých práv obrátit se žalobou k soudu, což také podáním

adresovaným Okresnímu soudu v Jičíně dne 2.12.2005 učinil. Tato skutečnost je dle mínění žalovaného dalším z důvodů, pro které nelze obnovu řízení povolit či nařídít, a to vzhledem k závěrům zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ve věci přípustnosti přezkumného řízení v případě, že již bylo zahájeno soudní řízení podle hlavy páté občanského soudního řádu. V uvedeném dokumentu se konstatuje, že v případě, že ve věci bylo zahájeno soudní řízení podle hlavy páté občanského soudního řádu, není možné zahájit a vést přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Rozhodnutí vydané v přezkumném řízení za těchto podmínek je podle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu nicotné. Podle žalovaného je tento závěr třeba analogicky vztáhnout i na obnovu řízení.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě namítl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, protože žalovaný se nezabýval věcnou správností rozhodnutí správního orgánu I. stupně a pouze bez bližšího odůvodnění odkázal na toto rozhodnutí. Nezabýval se tedy odvolacími námitkami žalobce a neuvedl důkazy, na základě kterých má za prokázané své skutkové závěry. Žalobce se neztotožňuje se skutkovým zjištěním učiněným žalovaným, že návrh na obnovu řízení byl podán až po uplynutí zákonem stanovené tříměsíční lhůty běžící od zjištění skutečností, které jsou důvodem obnovy řízení. Neztotožňuje se zejména se skutkovými závěry žalovaného ohledně počátku běhu subjektivní tříměsíční lhůty k podání žádosti o obnovu řízení. Má za to, že žalovaný napadeným rozhodnutím zasáhl do jeho práv zaručených článkem 36 odst. 1 a článkem 38 odst. 2 Listiny, neboť nebyl zaručen stanovený postup k uplatnění jeho práv. Porušení svých ústavně zaručených práv spatřuje žalobce v tom, že napadeným rozhodnutím (ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) mu byla odňata možnost účastnit se správního řízení. Napadené rozhodnutí bylo podle žalobce vydáno na základě svévole žalovaného. Ten nesprávně zjistil skutkový stav věci, který poté nesprávně posoudil po právní stránce. Žalobce v daném případě jako důvod obnovy řízení uplatnil to, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které žalobce v původním řízení nemohl uplatnit (§ 100 odst. 1 písm. a/ správního řádu). Těmito skutečnostmi a důkazy je rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999 ve spojení s rozsudkem KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, podle nichž je žalobce ve smyslu § 4 a § 4a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 229/1991 Sb.“) oprávněn k uplatnění nároku u Okresního pozemkového úřadu v Jičíně podle § 9 odst. 1 téhož zákona k budovám a pozemkům se všemi součástmi a příslušenství bývalého statku Okrouhlí. Rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999 ve spojení s rozsudkem KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 nabyl právní moci dne 21. 6.2007, kdy byl rozsudek odvolacího soudu doručen poslednímu z účastníků předmětného soudního řízení. Žalobci byl rozsudek odvolacího soudu doručen dne 18.6.2007, avšak až dne 16.7.2007 mu byl doručen rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999 ve spojení s rozsudkem KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 s vyznačenou doložkou právní moci. Nejdříve tímto okamžikem, tedy ke dni 16.7.2007 se žalobce mohl dozvědět, že jsou zde dány důvody pro obnovu řízení. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že již doručením výše uvedeného rozsudku odvolacího soudu získal potřebnou vědomost o všech důvodech pro možnost podat návrh na obnovu řízení. Za rozhodný považuje okamžik, kdy se předmětnou skutečnost prokazatelně dozvěděl v souvislosti s důvody obnovy řízení; okamžik, kdy se o této skutečnosti dozvědět mohl, je pro posouzení běhu subjektivní lhůty bezvýznamný. Z ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu lze dovodit, že subjektivní lhůta 3 měsíců začíná běžet nejdříve právní mocí předmětného rozhodnutí, nikoliv však dříve. Za absurdní a rozpornou považuje žalobce situaci, kdy žalovaný i správní orgán I. stupně dovozují, že subjektivní lhůta 3 měsíců počala

žalobci běžet již dne 21.6.2007, ačkoliv rozhodnutí odvolacího soudu bylo žalobci doručeno už dne 18.6.2007. Od 18.6.2007 mohl sice žalobce vědět, že rozsudek zřejmě nabude právní moci, avšak tohoto dne, a ani 21.6.2007, nevěděl, zda a kdy se tak stalo. Dne 21.6.2007 nemohl správní orgán, Okresní soud v Jičíně a ani žalobce vědět, že tohoto dne nabyl rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999 ve spojení s rozsudkem KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 právní moci, protože tato skutečnost nebyla vyznačena ani ve spisovém materiálu, ani se soudu nevrátily doručky potvrzující převzetí rozsudku posledním z účastníků soudního řízení. Subjektivní tříměsíční lhůta podle § 100 odst. 2 správního řádu tedy žalobci nemohla začít běžet dne 18.6.2007, protože v tento den, respektive v den následující, nemohlo být žalobci známo, kdy nabude rozsudek právní moci. V tento okamžik se žalobce nemohl dozvědět a nedozvěděl, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které nemohl jako účastník v původním řízení uplatnit. Tím, že žalovaný a správní orgán I. stupně vychází z předpokladu, že subjektivní tříměsíční lhůta počala žalobci běžet dne 21.6.2007, zkrátili žalobce na jeho právu vést řádné správní řízení, tedy na právu na spravedlivý proces a na právu na soudní a jinou právní ochranu, neboť kladou na žalobce povinnost, že již dne 21.6.2007 věděl, že jsou zde dány důvody obnovy řízení, tedy že rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999 ve spojení s rozsudkem KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 nabyl právní moci. Žalobce v této souvislosti poukázal na judikaturu Ústavního soudu interpretující pojem svévole s tím, že v rozhodované věci je svévole v postupu a rozhodování žalovaného založena nerespektováním požadavku racionálně logicky akceptovatelného dostatečného skutkového zjištění podmínek pro aplikaci § 100 a § 40 odst. 2 správního řádu, jakož i nesprávným, neúplným zjištěním skutkového stavu věci, který žalovaný neposoudil správně po právní stránce. Žalobce se též dovolává ustálené judikatury Ústavního soudu ohledně teleologického výkladu právních norem, podle níž jednotlivá ustanovení jednoduchého práva jsou orgány veřejné moci povinny interpretovat a aplikovat v první řadě vždy z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod, tj. v daném případě ve prospěch oprávněného (žalobce). Při případné hypoteticky možné konkurenci více metodologicky racionálně obhajitelných interpretačních alternativ je nutno zvolit jako výsledek výkladu tu, která opodstatněně nabývá přednosti před ostatními, tj. upřednostnit interpretaci takovou, jež je ústavně konformnější. Žalobce zopakoval, že subjektivní tříměsíční lhůta podle § 100 odst. 2 správního řádu mohla začít běžet nejdříve ode dne 16.7.2007, kdy mu byl doručen rozsudek soudu I. stupně a rozsudek odvolacího soudu s vyznačenou doložkou právní moci. Jiným způsobem se žalobce o právní moci rozsudku nedozvěděl a dozvědět nemohl. Až od tohoto okamžiku se žalobce mohl dozvědět o všech skutečnostech, které zakládají důvod pro povolení obnovy řízení, a mohl tyto skutečnosti uplatnit. Teprve od tohoto okamžiku mohl uplatnit výše uvedené rozhodnutí soudu jako nové skutečnosti odůvodňující obnovu řízení. Závěr správních orgánů obou stupňů o tom, že lhůta zakotvená v § 100 odst. 2 správního řádu nebyla zachována, je proto nesprávný a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a důkazů, které jsou v rozporu se spisovým materiálem.

Žalobce rovněž namítl, že v daném případě nepostačuje, že vědět mohl či musel, že rozsudek může být pravomocný ještě před datem 16.7.2007. Pro závěr o opožděnosti návrhu na obnovu řízení by muselo být prokázáno, že věděl o tom, že rozsudek soudu I. stupně nabyl právní moci. Takovýto důkaz však ve správním spise neexistuje a toto ani není žalovaným či správním orgánem I. stupně tvrzeno. Žalovaný ani správní orgán I. stupně neprokázali, že žalobce již dne 21.6.2007 věděl, že rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999 ve spojení s rozsudkem KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 nabyl právní moci a že jsou zde dány důvody pro obnovu řízení v projednávané věci. V případě vzniknuvších pochybností

o tom, kdy se žalobce dozvěděl o důvodech obnovy řízení, je nutné aplikovat § 40 odst. 2 správního řádu, který stanoví, že v pochybnostech se považuje lhůta za zachovanou, pokud se neprokáže opak. Odvolací správní orgán ani správní orgán I. stupně však opak neprokázaly, takže je nutné mít za to, že lhůta byla dodržena. Žalovaný nikterak nezdůvodnil, proč by se měl žalobce od 21.6.2007 dozvědět, že předmětný rozsudek právě tohoto dne nabyl právní moci. K žalobci toto datum nelze vůbec vázat, protože žádný důkaz nesvědčí o tom, že by si v tento den předmětný rozsudek převzal nebo že by věděl, že jej v tento den převzal poslední z několika účastníků soudního řízení.

Žalobce se rovněž neztotožňuje se skutkovými a právními závěry žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně, týkajícími se jeho podání ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007. Žalobce vyzval správní orgán a současně spoluvlastníky nemovitostí k vydání nemovitostí právě v souvislosti s výše zmíněnými rozsudky. Správní orgán však k tomuto uvedl, že předmětné nemovitosti žalobci nevydá a stejným způsobem reagovalo Zemědělské družstvo Mlázovice, v likvidaci, a Pozemkový fond ČR. Žalobce je přesvědčen, že subjektivní tříměsíční lhůta ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu vzhledem k tomu ještě neuplynula, respektive do tohoto okamžiku ještě ani nezačala běžet, protože až v měsíci srpnu 2007 se žalobce dozvěděl, že jsou zde dány skutečnosti, které jsou důvodem pro obnovu řízení, kdy mu nemovitosti nebyly vůbec vydány na pokladě rozhodnutí soudu, které jej uznaly za oprávněnou osobu k vydání nemovitostí. Od tohoto okamžiku se žalobce dozvěděl, že bude muset podávat návrh na obnovu řízení, protože k dobrovolnému mimosoudnímu plnění ze strany správního orgánu, respektive současných vlastníků a spoluvlastníků nedošlo. Až v tomto okamžiku se žalobce dozvěděl, že jsou zde dány důvody pro obnovu řízení, kdy se svých práv musí domáhat správní, popřípadě soudní cestou. Tím se však žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně vůbec nezabývali a napadené rozhodnutí je vzhledem k této skutečnosti nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalobce je přesvědčen, že subjektivní lhůta tří měsíců nezačala běžet už dne 16.7.2007, ale až okamžikem, kdy obdržel zamítavé stanovisko správního orgánu, respektive vlastníků a spoluvlastníků předmětných nemovitostí o nevydání nemovitostí, a to v souvislosti s jeho žádostmi ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007. Žalovaný se tím vůbec nezabýval, a zjistil tak skutkový stav nesprávně, respektive neúplně a takto zjištěný skutkový stav nesprávně posoudil po právní stránce. Tříměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení totiž může běžet teprve ode dne, kdy se účastník dozvěděl o všech těchto aspektech důvodu obnovy řízení.

Žalobce dále namítl, že žalovaný pouze obecně, blanketně a neurčitě odkázal na závěry správního orgánu I. stupně, aniž by uvedl, na základě jakých důkazních prostředků má za prokázaný skutkový stav, jakými úvahami se řídil a z čeho je zřejmé, že v daném případě nebyla tříměsíční subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení dodržena. Žalovaný rovněž pochybil při zjištění skutkového stavu věci týkajícího se posouzení dopisů žalobce ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007, když tyto nepovažoval za žádost o obnovu řízení. Žalobce v této souvislosti zmínil ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu, podle kterého se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. V uvedených dopisech byl jednoznačný poukaz na existenci rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, kterým byl žalobce prohlášen ve smyslu § 4 a §4a zákona č. 229/1991 Sb., za osobu oprávněnou k budovám a pozemkům se všemi součástmi a příslušenstvím bývalého statku Okrouhlí. Jelikož tak správní orgán I. stupně ani žalovaný nepostupovali, zatížili správní řízení vadou, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Při posouzení obsahu dopisů žalobce ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007 je nezbytné vzít v úvahu, že žalobce podává podle správního řádu žádost, která je již ze samotné podstaty méně formálním podáním než kvalifikovaný návrh, na nějž jsou kladeny přísnější předpoklady. Správní orgány obou stupňů

měly tedy podání žalobce ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007 posoudit jako žádost o obnovu řízení v projednávané věci, neboť obsahově splňovaly náležitosti takové žádosti, byly adresovány správnímu orgánu, byly označeny příslušnou spisovou značkou, byly doloženy příslušné rozsudky atd. Z dopisů ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007 jednoznačně vyplývá, že správnímu orgánu byly citovány a zaslány důvody pro obnovu řízení, zejména rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007. Žalobce se na tomto místě dovolává judikatury vztahující se k aplikaci rehabilitačních předpisů, podle níž teleologický přístup k výkladu práva musí převážet nad čistě dogmaticky gramatickým výkladem tak, aby byl v maximální míře naplněn účel rehabilitačních a na ně navazujících předpisů, jímž je zmírnění křivd spáchaných předchozím režimem. Ani gramatickým výkladem § 100 odst. 1 správního řádu však nelze dospět k závěru, že žádosti žalobce ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007 nesplňovaly podmínky pro zahájení řízení o obnovu řízení. Od tohoto okamžiku správní orgán věděl o skutečnostech, které jsou důvodem pro povolení obnovy řízení a měl tyto žádosti považovat za žádost o obnovu řízení. Na podporu těchto tvrzení se žalobce dovolává rozhodnutí Ústavního soudu vydaného ve věci přechodných ustanovení zákona č. 30/2000 Sb., ve kterém Ústavní soud došel k závěru, že ačkoliv soudy správně aplikovaly přechodná ustanovení, která stanovila jednoměsíční lhůtu k podání dovolání, zájem na meritorním projednání věci je natolik zásadní, že podání opožděná musí být připuštěna. Poukázal též na rozhodnutí ze dne 21.5.2002 sp. zn. I. ÚS 89/02, v němž Ústavní soud uvedl, že doslovné lpění na splnění procesních podmínek a předpokladů příslušných úkonů „...nesmí ve svém důsledku vést k nadměrnému formalismu, a tedy i k vytváření neústavních překážek, bránících v přístupu k soudům.“

Porušení svých ústavně zaručených práv podle článku 36 odst. 1 a článku 38 odst. 2 Listiny spatřuje žalobce v tom, že napadeným rozhodnutím mu byla odňata možnost účastnit se řízení, a tedy i možnost naplnit práva účastníka správního řízení, mající podstatný vliv na rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně se dopustili svévole při posouzení předmětné věci po skutkové stránce, a to neprokázáním opožděnosti žalobcovy žádosti o obnovu řízení. Svévole v postupu a rozhodování žalovaného je založena nerespektováním požadavku racionálně logicky akceptovatelného dostatečného skutkového zjištění podmínek pro aplikaci § 100 a § 40 odst. 2 správního řádu, jakož i nesprávným, neúplně zjištěným stavem věci, který žalovaný neposoudil správně po právní stránce.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, podle něhož nelze v případě napadení správního rozhodnutí žalobou podle § 244 a násl. o.s.ř. postupovat v rámci správního řízení a podle něhož by případné rozhodnutí o povolení obnovy bylo nicotné. Pro takový závěr neexistuje žádná právní norma, ani se v tomto směru nevyvinula žádná relevantní judikatura či praxe. Postup žalovaného je dle mínění žalobce zcela nesprávný, svévolný a nezákonný, a to zvláště za situace, kdy přihlíží k závěrům zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ve věci přípustnosti přezkumného řízení v případě, že již bylo zahájeno soudní řízení podle hlavy páté o.s.ř.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že hlavním důvodem pro nepovolení obnovy řízení bylo nesplnění jedné ze zákonem stanovených podmínek, a sice nedodržení tříměsíční subjektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. Žalovaný se v tomto směru ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, neboť v ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu se zřetelně mluví o možnosti požádat o obnovu řízení ve lhůtě 3 měsíců od dne, kdy se účastník o důvodu obnovy dozvěděl. V daném případě se tak stalo doručením rozsudku krajského soudu, z jehož podrobného odůvodnění žalobce získal potřebnou vědomost o všech důvodech

a skutečnostech, které by byly argumentem pro podání žádosti o obnovu řízení. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že se nezabýval odvolacími důvody žalobce. Má za to, že na všechny skutečnosti uváděné žalobcem v odvolání bylo v napadeném rozhodnutí reagováno.

V průběhu soudního řízení žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16.12.2008, č.j. 28 Cdo 4600/2007-834, jímž byl zrušen rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve zrušovacím rozsudku dospěl Nejvyšší soud k závěru, že právní předchůdci žalobce nebyli vlastníky statku Okrouhlí ke dni jeho přechodu na stát.

Při ústím jednání konaném před soudem dne 21.9.2011 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Právní zástupce žalobce k věci samé uvedl, že pokud žalobce zmiňoval v žalobě datum 21.6.2007, pak se jedná o datum, kdy byl rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 doručen poslednímu z účastníků řízení a nabyl právní moci. Žalobci byl tento rozsudek doručen 18.6.2007. Žalobce se poté domáhal, aby mu na rozsudku byla vyznačena právní moc, k čemuž došlo dne 16.7.2007. Až od té doby byl žalobce uvědoměn o okolnostech, které podle něj zavádají důvod pro obnovu řízení. Pokud žalovaný při svých úvahách o počátku běhu subjektivní lhůty vycházel z data 18.6.2007, činil tak nesprávně, neboť v tento den byl žalobci předmětný rozsudek teprve doručen. Žalovaný při ústím jednání učinil nesporným, že žalobci byl rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 doručen dne 18.6.2007, že tento rozsudek nabyl právní moci dne 21.6.2007 a že žalobce měl tento rozsudek s vyznačenou doložkou právní moci k dispozici až dne 16.7.2007. K věci samé uvedl, že otázka obnovy řízení je v současné době bezpředmětná, neboť proti rozhodnutí o vlastnictví byla podána žaloba podle části páté o.s.ř. Probíhalo soudní řízení, a to i na úrovni Nejvyššího soudu, který již ve věci rozhodl. Žalovaný poukázal též na stanovisko ministerstva vnitra, podle kterého by obnova řízení v případě probíhajícího soudního řízení nemohla být zahájena, a eventuální rozhodnutí by bylo nicotné, neboť je dána přednost soudnímu přezkumu před přezkumem správním.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

Rozhodnutím Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu v Jičíně ze dne 3.10.2005 č.j. PÚ-01/834/46/92/2005/Ko-A/15 Ministerstvo zemědělství, Pozemkový úřad v Jičíně rozhodl podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1999 Sb., tak, že žalobce jako žadatel o restituci není vlastníkem nemovitostí patřících se všemi součástmi a příslušenstvím k bývalému statku Okrouhlí, tj. vlastníkem budov a pozemků zapsaných v pozemkových knihách, v knihovní vložce č. 210, pro k. ú. S.Ú.

Podle rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999, který nabyl právní moci dne 21.6.2007, jsou MUDr. K.J. a Ing. M.J. oprávněni ve smyslu § 4 a § 4a zákona č. 229/1991 Sb., k uplatnění nároku u Okresního pozemkového úřadu v Jičíně podle § 9 odst. 1 téhož zákona k budovám a pozemkům se všemi součástmi a příslušenstvím bývalého statku Okrouhlí, zapsaného v pozemkových knihách, v knihovní vložce č. 210, pro k.ú. S.Ú. okres Jičín.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, který nabyl právní moci dne 21.6.2007, byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999 v tom znění, že žalobce je oprávněn ve smyslu § 4 a § 4a zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů k uplatnění nároku u Okresního pozemkového úřadu v Jičíně podle § 9 odst. 1 téhož zákona k budovám a pozemkům se všemi součástmi a příslušenstvím bývalého statku Okrouhlí, zapsaného v pozemkových knihách, v knihovní vložce č. 210, pro k.ú. S.Ú. okres Jičín.

Podáním ze dne 1.8.2007 označeným jako „výzva k vydání nemovitostí“ žalobce vyzval Pozemkový fond v Jičíně ve smyslu § 4 a § 4a zákona č. 229/1991 Sb., ve spojení s § 9 odst. 1 téhož zákona k vydání budov a pozemků se všemi součástmi a příslušenstvím bývalého statku Okrouhlí, a to v souvislosti se správním řízením u Pozemkového úřadu v Jičíně pod č.j. PÚ-01/834/46/92/2005/Ko-A/15 ve spojení s rozsudkem KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, který nabyl právní moci dne 21.6.2007, jímž byl žalobce uznán jako osoba oprávněná k uplatnění tohoto nároku. Žalobce ve výzvě dále uvedl, že podle § 9 odst. 1 citovaného zákona povinná osoba uzavře s oprávněnou osobou do 60 dnů od podání výzvy dohodu o vydání nemovitostí.

Na výzvu žalobce ze dne 1.8.2007 reagovalo Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad v Jičíně sdělením ze dne 29.8.2007, jímž žalobci sdělilo, že Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad v Jičíně není tím subjektem, který by měl požadované nemovitosti oprávněné osobě vydávat. Žalobce byl pro úplnost upozorněn na to, že v textu jeho dopisu (výzvy) je nesprávně uváděn Pozemkový fond v Jičíně.

Podáním ze dne 4.9.2007 označeným jako „výzva k vydání nemovitostí“ žalobce vyzval Pozemkový úřad v Jičíně ve smyslu § 4 a § 4a zákona č. 229/1991 Sb., ve spojení s § 9 odst. 1 téhož zákona k vydání budov a pozemků se všemi součástmi a příslušenstvím bývalého statku Okrouhlí, a to v souvislosti se správním řízením vedeným u Pozemkového úřadu v Jičíně pod č.j. PÚ-01/834/46/92/2005/Ko-A/15 ve spojení s rozsudkem KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, který nabyl právní moci dne 21.6.2007, jímž byl žalobce uznán jako osoba oprávněná k uplatnění nároku. Žalobce ve výzvě ze dne 4.9.2007 dále uvedl, že podle § 9 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb. povinná osoba uzavře s oprávněnou osobou do 60 dnů od podání výzvy dohodu o vydání nemovitostí.

Na výzvu žalobce ze dne 4.9.2007 reagovalo Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad v Jičíně sdělením ze dne 26.9.2007, v němž opětovně uvedlo, že v současné době není tím subjektem, který by měl požadované nemovitosti oprávněné osobě vydávat, respektive rozhodnout o vlastnictví oprávněné osoby k požadovaným nemovitostem s tím, že správní řízení v dané věci bylo skončeno vydáním rozhodnutí č.j. PÚ-01/834/46/92/2005/Ko-A/15 ze dne 3.10.2005, které nabylo právní moci dne 12.10.2005.

V návrhu na obnovu řízení datovaném dnem 9.10.2007 žalobce nejprve zmínil rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkové úřadu v Jičíně ze dne 3.10.2005, č.j. PÚ-01/834/46/92/2005/Ko-A/15 a poté uvedl, že rozsudkem Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999 ve spojení s rozsudkem KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 bylo rozhodnuto, že je oprávněn ve smyslu § 4 a § 4a zákona č. 229/1991 Sb., k uplatnění nároku u Okresního pozemkového úřadu v Jičíně podle § 9 odst. 1 téhož zákona k budovám a pozemkům se všemi součástmi s příslušenstvím bývalého statku Okrouhlí. Z toho dle žalobce vyplývá, že se vyskytly nové důkazy a skutečnosti, které mají vliv na správnost shora uvedeného rozhodnutí

správního orgánu, a proto žalobce navrhl obnovu řízení ve věci vedené u Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu v Jičíně ze dne 3.10.2005, č.j. PÚ-01/834/46/92/2005/Ko-A/15. Výše zmíněnými rozsudky, které k návrhu na obnovu řízení připojil, došlo dle názoru žalobce k podstatné změně okolností, ze kterých jsou bezpochyby dány podmínky pro obnovu správního řízení, protože se vyskytly skutečnosti, které mají vliv na správnost a zákonnost původního rozhodnutí správního orgánu. Z těchto rozhodnutí vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které existovaly v době původního řízení a které žalobce jako žadatel o restituci, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Žalobce poznamenal, že tato rozhodnutí jsou v právní moci, jsou tedy již vykonatelná a pro správní orgán závazná. Dále uvedl, že tímto doplňuje své dopisy ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007, které rovněž považuje za návrh na obnovu řízení. Poznamenal, že ve výše zmíněných soudních rozhodnutích dospěly soudy k opačným závěrům než správní orgán, který rozhodl tak, že žalobce není vlastníkem předmětných nemovitostí, protože dospěl k závěru, že kupní smlouva ze dne 29.3.1940, na základě níž rodiče žalobce koupili předmětné nemovitosti od Josefa Mauera, byla neplatná, v důsledku čehož se právní předchůdci žalobce nestali vlastníky předmětných nemovitostí. Soud prvního stupně i odvolací soud však dospěly ke zcela opačným skutkovým závěrům, k čemuž rovněž provedly důkazní prostředky, které prokázaly, že kupní smlouva ze dne 29.3.1940 byla platná a právní předchůdci žalobce se na jejím základě stali řádnými vlastníky předmětných nemovitostí. Žalobce v návrhu na obnovu řízení navrhl provést důkaz spisovými materiály Okresního soudu v Jičíně sp. zn. 3 C 72/95 a Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 19 Co 378/2006. V závěru svého podání ze dne 9.10.2007 žalobce navrhl, aby vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem byla povolena obnova řízení vedeného u Pozemkového úřadu v Jičíně, Ministerstva zemědělství pod č.j. PÚ-01/834/46/92/2005/Ko-A/15

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 7.11.2007 byl návrh žalobce na obnovu řízení, které bylo u správního orgánu pravomocně ukončeno vydáním rozhodnutí ve věci č.j. PÚ-01/834/46/92/2005/Ko-A/15 ze dne 3.10.2005, jehož právní moc nastala dne 12.10.2005, podle § 100 odst. 2 správního řádu zamítnut s tím, že obnova řízení se nepovoluje. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce svůj návrh na obnovu řízení opřel zejména o rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, který byl jeho právnímu zástupci doručen dne 18.6.2007. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce ve svém návrhu na obnovu řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že návrh na obnovu je podán včas. Správní orgán je toho názoru, že žalobce se o existenci případných důvodů obnovy dozvěděl obdržáním výše citovaného rozsudku, a proto jde nutně o okamžik, kdy započal běh tříměsíční subjektivní lhůty (zakotvené v § 100 odst. 2 správního řádu). Pokud běh této lhůty započal dnem následujícím po dni doručení rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, tedy dnem 19.6.2007, potom běh této lhůty skončil dnem 19.9.2007. Vzhledem k tomu, že návrh na obnovu řízení byl podán k poštovní přepravě až dne 9.10.2007, je zřejmé, že subjektivní lhůta dodržena nebyla, čímž došlo k nesplnění jedné z podmínek stanovených zákonem. Z tohoto důvodu je obnova řízení nepřipustná. Pokud žalobce v návrhu na obnovu řízení ze dne 9.10.2007 uvedl, že tímto doplňuje své dopisy ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007, které zaslal správnímu orgánu a které rovněž považuje za návrh na obnovu řízení, správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že tyto dopisy za takový návrh nepovažuje, a to s ohledem na § 100 správního řádu, z něhož pro účastníka vyplývá nutnost podat na obnovu řízení žádost, ve které budou definovány důvody pro obnovu řízení předvídané zákonem, a to zejména v § 100 odst. 1 správního řádu. Dopisy žalobce ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007 byly ohledně předmětu věci označeny jako „výzva k vydání nemovitostí“ a ani z obsahu těchto podání nemohl správní orgán usuzovat na to, že by mělo jít o žádost na obnovu řízení. Obsahem obou dopisů byla totiž výzva žalobce na vydání předmětných

nemovitostí podle zákona č. 229/1991 Sb. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil jednu ze zákonných podmínek pro obnovu řízení, nebylo zapotřebí, aby se správní orgán zabýval dalšími důvody pro povolení obnovy, které byly obsahem žalobcova podání. Ohledně nich je ostatně správní orgán I. stupně toho mínění, že se nejedná o skutečnosti nebo důkazy, které by dříve byly neznámé. V závěru rozhodnutí správní orgán I. stupně připomněl, že žalobce dne 2.12.2005 podal u Okresního soudu v Jičíně žalobu o určení vlastnického práva podle § 244 a násl. o.s.ř., a to ke stejné majetkové podstatě, a že o tomto návrhu bude soud rozhodovat v občanském soudním řízení.

O odvolání podaném žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém byly uplatněny v podstatě tytéž argumenty jako v následně podané žalobě, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím s odůvodněním, jak bylo popsáno shora.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 37 odst. 1 správního řádu je podání úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnická osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

Podle § 40 odst. 1 správního řádu pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu,

a) nezapočítává se do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin; v pochybnostech se za počátek lhůty považuje den následující po dni, o němž je jisto, že skutečnost rozhodující pro počátek běhu lhůty již nastala,

b) končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty; není-li v měsíci takový den, končí lhůta posledním dnem měsíce,

c) případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek,²⁵⁾ je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin,

d) je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držitel poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.

Podle § 40 odst. 2 správního řádu v pochybnostech se lhůta považuje za zachovanou, dokud se neprokáže opak.

Podle § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle § 100 odst. 2 správního řádu účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., nárok uplatní oprávněná osoba u pozemkového úřadu a zároveň vyzve povinnou osobu k vydání nemovitosti. Povinná osoba uzavře s oprávněnou osobou do 60 dnů od podání výzvy dohodu o vydání nemovitosti.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci uvažil takto:

Není pravdou, že by se žalovaný v souzené věci nezabýval věcnou správností rozhodnutí správního orgánu I. stupně a že by bez bližšího odůvodnění pouze odkázal na toto rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí citovaného shora je dle náhledu soudu patrné, že žalovaný na základě podaného odvolání přezkoumal zákonnost závěrů, k nimž ve svém rozhodnutí dospěl správní orgán I. stupně, a protože se s těmito závěry bez výhrad ztotožnil, postupoval podle § 90 odst. 5 správního řádu, tj. odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Klíčový závěr správních orgánů obou stupňů je jednoznačný a lze jej stručně shrnout tak, že tříměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení, zakotvená v § 100 odst. 2 správního řádu, počala žalobci běžet již dne 18.6.2007, kdy mu byl prostřednictvím jeho právního zástupce doručen rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, nikoliv až dne 16.7.2007, kdy se dozvěděl o tom, že tento rozsudek (a zároveň i rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999) nabyl právní moci dne 21.6.2007. Protože žalobce žádost o obnovu řízení podal až dne 10.10.2007, zmeškal výše uvedenou lhůtu a správnímu orgánu nezbylo než jeho žádost zamítnout. Za situace, kdy se žalovaný ztotožnil s výše uvedeným závěrem správního orgánu I. stupně, mu nelze vytýkat, že tentýž (relativně stručný) závěr v napadeném rozhodnutí neopisoval jinými slovy a že jej popsal podobně, jako to učinil správní orgán I. stupně. Tato skutečnost není nikterak na újmu srozumitelnosti či přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Shodně jako správní orgány obou stupňů, i soud je toho názoru, že tříměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení, zakotvená v § 100 odst. 2 správního řádu, počala žalobci běžet již dne 18.6.2007, kdy mu byl doručen rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007. Žalobce ve svém (jediném) návrhu na obnovu řízení, datovaném dnem 9.10.2007, za důvod obnovy označil to, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo

důkazy, které existovaly v době původního řízení a které jako účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Domáhal se tedy obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a/ správního řádu. Vydání rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, skutečnost, že tento rozsudek nabyl právní moci dne 21.6.2007, ani skutečnost, že žalobce se o nabytí právní moci uvedeného rozsudku dozvěděl dne 16.7.2007, nicméně v žádném případě nejsou skutečnostmi (ani důkazy), jež by podle § 100 odst. 1 písm. a/ správního řádu byly důvodem pro povolení obnovy řízení, neboť se nejedná o neznámé skutečnosti nebo důkazy, *kteře existovaly v době původního řízení*. Důvodem obnovy mohou být pouze skutkové okolnosti vztahující se k žalobcem uplatněnému restitučnímu nároku či důkazy upínající se k těmto skutečnostem, které existovaly již v době původního řízení před správním orgánem, jež bylo pravomocně ukončeno dne 12.10.2005, a které žalobce nemohl v původním řízení uplatnit, protože byly dříve neznámé a žalobce se o nich dozvěděl (tyto vyšly najevo) až z odůvodnění rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007. Soud pouze pro úplnost dodává, že samotné hodnocení provedených důkazů a právní posouzení skutkových zjištění učiněné v předmětném rozsudku odvolacím soudem rovněž není důvodem pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu.

Nutno podotknout, že žalobce ve svém návrhu na obnovu řízení ze dne 9.10.2007 blíže nespecifikoval, které nově najevo vyšlé skutečnosti či důkazy, jež byly předmětem posouzení ze strany odvolacího soudu, považuje za důvod pro obnovu řízení, když výslovně zmínil pouze kupní smlouvu ze dne 29.3.1940, která nicméně podle jeho vlastních tvrzení byla již v řízení před správním orgánem posuzována. V každém případě je však zřejmé, a to jak ze samotného návrhu žalobce na obnovu řízení ze dne 9.10.2007, tak i ze žalobních tvrzení uplatněných v podané žalobě, že o důvodech pro obnovu řízení se žalobce dozvěděl z (odůvodnění) rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007. Povědomost o případných nově najevo vyšlých skutečnostech či důkazech, které byly odvolacím soudem v tomto rozsudku hodnoceny, tedy žalobce musel získat již dne 18.6.2007, kdy mu byl předmětný rozsudek prostřednictvím jeho právního zástupce doručen a kdy se mohl s kompletním zněním jeho odůvodnění detailně seznámit. Proto nelze než přisvědčit žalovanému, že právě v tento den se žalobce dozvěděl o jím uplatňovaném důvodu pro obnovu řízení a od tohoto dne podle § 100 odst. 2 správního řádu počala běžet tříměsíční lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení.

Den, kdy byl vydán rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, den, kdy nabyl právní moci, jakož i den, kdy se žalobce dozvěděl o tom, že předmětný rozsudek nabyl právní moci, jsou z hlediska běhu výše uvedené subjektivní lhůty zcela irelevantní. Jak již bylo soudem vyloženo shora, samotná skutečnost, že několik let po pravomocném skončení správního řízení byl vydán rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, že tento rozsudek nabyl právní moci dne 21.6.2007, a stejně tak ani skutečnost, že žalobce se o nabytí právní moci uvedeného rozsudku dozvěděl dne 16.7.2007, nelze považovat za skutečnosti, které by mohly být důvodem pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a/ správního řádu. Tvrzeným důvodem obnovy řízení tak mohou být jediné žalobcem blíže nespecifikované skutkové okolnosti a důkazy, které byly uvedeny a hodnoceny odvolacím soudem v odůvodnění jím vydaného rozsudku ze dne 17.5.2007. O těchto skutkových okolnostech a důkazech se žalobce zajisté nedozvěděl v den, kdy předmětný rozsudek nabyl právní moci, ani v den, kdy mu byl na jeho žádost opětovně doručen tentýž rozsudek opatřený doložkou právní moci, ale již v den, kdy mu jakožto účastníku soudního řízení byl tento rozsudek (poprvé) řádně doručen.

Z výše uvedeného je zřejmá neopodstatněnost veškerých žalobních bodů, v nichž žalobce namítá, že subjektivní tříměsíční lhůtu k podání návrhu na obnovu řízení nelze odvíjet od okamžiku, kdy mu byl rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 doručen, ale až od okamžiku, kdy se dozvěděl o tom, že tento rozsudek nabyl právní moci. Žalobní námitky, v nichž se žalobce upíná k datům 21.6.2007 a 16.7.2007 jako k datům významným z hlediska určení počátku běhu subjektivní tříměsíční lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení, jsou tedy zcela nedůvodné. Jedná se mj. o námitky, podle nichž:

- z ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu lze dovodit, že subjektivní lhůta 3 měsíců začíná běžet nejdříve právní mocí předmětného rozhodnutí (míněno rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007). Dle náhledu soudu ze zmíněného ustanovení správního řádu nic takového dovodit nelze; podstatné je to, kdy se žalobce jako žadatel o tvrzených důvodech obnovy řízení (obsažených podle něj v odůvodnění rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007) dozvěděl. K tomu nepochybně došlo v den, kdy byl předmětný rozsudek odvolacího soudu doručen žalobci, nikoliv až následně v den, kdy byl tentýž rozsudek doručen zcela jinému subjektu, a sice poslednímu z účastníků soudního řízení (a nabyt tak právní moci).
- žalovaný i správní orgán I. stupně dovozují, že subjektivní lhůta 3 měsíců počala žalobci běžet již dne 21.6.2007. Správní orgány obou stupňů rozhodně nic takového ve svých rozhodnutích nedovozují, neboť počátek běhu uvedené lhůty spojují výlučně s okamžikem doručení rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 žalobci, nikoliv se dnem 21.6.2007, kdy tento rozsudek nabyt právní moci. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů implicitně vyplývá, že okamžik nabytí právní moci předmětného rozsudku a povědomí žalobce o tomto okamžiku či možnost jeho zjištění jsou z hlediska určení počátku běhu subjektivní tříměsíční lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení bezvýznamné. Žalovanému nelze vytýkat, že v napadeném rozhodnutí nikterak nezdůvodnil, proč má za to, že žalobce se měl již dne 21.6.2007 dozvědět, že předmětný rozsudek tohoto dne nabyt právní moci, když žádný takový závěr z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá. Protože žalovaný a správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích nevycházeli z toho, že subjektivní tříměsíční lhůta počala běžet dne 21.6.2007, jak žalobce mylně namítá, nemohli tím žalobce ani zkrátit na jeho právu na spravedlivý proces.

Žalovaný nikterak nepochybil ani při posouzení podání žalobce ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007. Nejen z označení těchto podání slovy „výzva k vydání nemovitostí“, ale i z obsahu těchto podání a odkazů na příslušná zákonná ustanovení je nade vší pochybnost zřejmé, že se nejedná o návrh na obnovu řízení, ale o výzvu k vydání nemovitostí učiněnou žalobcem jakožto oprávněnou osobou podle § 9 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., již se žalobce domáhá vydání ve výzvě označených nemovitostí, resp. uzavření dohody o vydání nemovitostí s povinnou osobou. Samotný poukaz na existenci rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 nepostačoval k tomu, aby správní orgán podání ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007 dle jejich obsahu vyhodnotil jako návrh na obnovu řízení, protože žalobce v těchto podáních ani slovem nezmínil, že by rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 či některé konkrétní skutečnosti a důkazy v něm uvedené považoval za důvod pro obnovu správního řízení, a obnovy správního řízení se také na správním orgánu nedomáhal. Jak již bylo konstatováno, výslovně se domáhal něčeho zcela jiného, a sice vydání ve výzvě označených nemovitostí s poukazem na § 4, § 4a a § 9 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb. Předmětná podání vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nelze považovat za návrh na obnovu řízení; tím bylo v souzené věci až podání žalobce ze dne 9.10.2007.

Za zcela neopodstatněnou považuje soud argumentaci žalobce, podle níž subjektivní lhůta tří měsíců v souzené věci nezačala běžet 16.7.2007, ale až okamžikem, kdy žalobce obdržel zamítavé stanovisko správního orgánu, respektive vlastníků a spoluvlastníků předmětných nemovitostí o nevydání nemovitostí, a to v souvislosti s jeho podáními ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007. Ze stejného důvodu, pro který nemůže být zákonným důvodem pro obnovu řízení samotné vydání rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 či skutečnost, že žalobce se o nabytí právní moci uvedeného rozsudku dozvěděl dne 16.7.2007, nemůže být takovým důvodem ani skutečnost, že subjekty, jímž byla adresována žalobcova podání ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007 – výzvy k vydání nemovitostí podle zákona č. 229/1991 Sb., těmto výzvám nevyhověly. I tato skutková okolnost totiž nastala až s odstupem několika let od pravomocného ukončení správního řízení, a nejedná se proto o dříve neznámou skutečnost, *kteřá existovala v době původního řízení*, jak požaduje § 100 odst. 1 písm. a/ správního řádu. Žalobce na tomto místě ve snaze obhájit svůj názor o zachování lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení směřuje dvě naprosto rozdílné skutečnosti, které spolu nesouvisí – na jedné straně skutkové okolnosti a důkazy týkající se oprávněnosti jím uplatněného restitučního nároku, zmíněné a hodnocené v odůvodnění rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, které jako důvod pro obnovu řízení označil v návrhu ze dne 9.10.2007, a na druhé straně negativní reakci subjektů, jímž byly adresovány jeho výzvy k vydání nemovitostí učiněné až poté, co předmětný rozsudek odvolacího soudu nabyl právní moci. Tato ve své podstatě toliko procesní reakce správního orgánu a dalších subjektů nemohla být předmětem posouzení ze strany odvolacího soudu, neboť k ní došlo až následně, nemá žádný význam pro posouzení oprávněnosti skutkového základu žalobcem uplatněného restitučního nároku a nemůže být zákonným důvodem pro obnovu řízení (k tomu viz výše). Skutečnost, kdy se žalobce dozvěděl o negativní reakci subjektů, jímž byly adresovány jeho výzvy k vydání nemovitostí ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007, proto nemá žádný význam pro určení počátku běhu subjektivní tříměsíční lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení, neboť uvedená lhůta podle § 100 odst. 2 správního řádu počíná běžet ode dne, kdy se účastník dozvěděl *o důvodu obnovy řízení*. To, že ani sám žalobce nepovažoval za důvod obnovy řízení odmítavou reakci adresátů jeho výzev ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007, je zřejmé i z jeho návrhu na obnovu řízení ze dne 9.10.2007, v němž za uplatňovaný důvod obnovy řízení označil to, že z rozhodnutí soudů (rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 29.3.1999 ve spojení s rozsudkem KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které existovaly v době původního řízení a které jako žadatel o restituci, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Takovou skutečností nemohlo být zamítavé stanovisko správního orgánu, respektive vlastníků a spoluvlastníků předmětných nemovitostí k jeho výzvám ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007, které proto nelze považovat jeden z „aspektů“ uplatněného důvodu obnovy řízení, jak nesprávně dovozuje v podané žalobě.

Závěr správních orgánů obou stupňů, že tříměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení počala žalobci běžet ode dne 18.6.2007, kdy mu byl doručen rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007, a jeho návrh na obnovu řízení ze dne 9.10.2007 byl tedy podán až po marném uplynutí uvedené lhůty, z hlediska skutkového vychází z vlastního tvrzení žalobce ohledně data, kdy mu byl předmětný rozsudek odvolacího soudu doručen. O tomto datu, a stejně tak ani o datu nabytí právní moci předmětného rozsudku či datu, kdy byl žalobci tento rozsudek doručen s vyznačenou doložkou právní moci, není mezi účastníky sporu. Žalovaný ani správní orgán I. stupně v dané věci neprováděli žádné další dokazování, které by ostatně bylo nadbytečné, neboť k výše uvedenému závěru lze dospět na základě posouzení vlastních tvrzení žalobce obsažených v návrhu na obnovu řízení ze dne 9.10.2007, skutečností vyplývajících z rozsudku KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 a znalosti toho, kdy byl tento rozsudek žalobci doručen; žádná další skutková zjištění nejsou pro posouzení

věci zapotřebí. Z napadeného rozhodnutí lze seznat, na základě jakých zjištění žalovaný k závěru o zmeškání lhůty k podání návrhu na obnovu řízení dospěl, jaké skutečnosti považoval v tomto směru za významné a z jakých podkladů tyto skutečnosti vyplývají. Jedná se především o samotný návrh na obnovu řízení ze dne 9.10.2007, dále o rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 17.5.2007 a podání (výzvy) žalobce ze dne 1.8.2007 a 4.9.2007. Žalovanému proto nelze důvodně vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, ani to, že v napadeném rozhodnutí neuvedl důkazy, na základě kterých má své skutkové závěry za prokázané. Žalobce ostatně v podané žalobě neuvedl, které další důkazní prostředky měly být (a nebyly) správním orgánem za účelem náležitého zjištění skutkového stavu věci provedeny, a není tedy patrné, čím by měl být skutkový stav, jehož nedostatečné zjištění namítá, dále doplňován. Stejně tak z podané žaloby není zřejmé, v čem má spočívat tvrzený rozpor provedených důkazů se spisovým materiálem.

Právní posouzení zjištěného skutkového stavu věci žalovaným je zcela v souladu se zákonem. Aplikace ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu na daný případ a závěr ohledně určení počátku běhu subjektivní tříměsíční lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení, který v souzené věci zaujaly správní orgány obou stupňů, je dle názoru soudu jediný možný a nepřipouští jinou, ústavně konformnější alternativu. Poukaz žalobce na judikaturu Ústavního soudu řešící případ možné konkurence více metodologicky racionálně obhajitelných interpretačních alternativ je tudíž nepřipadný. Správnímu orgánu v průběhu řízení nevznikly žádné pochybnosti o tom, že žalobce zmeškal tříměsíční subjektivní lhůtu pro podání návrhu na obnovu řízení, a z výše uvedeného je patrné, že závěru žalovaného o zmeškání této lhůty žalobcem soud plně přisvědčil. Aplikace § 40 odst. 2 správního řádu, který stanoví, že v pochybnostech se považuje lhůta za zachovanou, pokud se neprokáže opak, proto v souzené věci nepřicházela v úvahu.

Neobstojí ani poukaz žalobce na judikaturu téhož soudu interpretující pojem svévole. Správní orgány obou stupňů si v projednávané věci opatřily dostatek podkladů pro rozhodnutí a náležitě zjištěný skutkový stav věci posoudily správně i po právní stránce; závěry, k nimž při rozhodování dospěly, pak srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vyličily v odůvodnění vydaných rozhodnutí. V jejich postupu žádnou svévoli rozhodně spatřovat nelze. Pokud jde o žalobcem namítanou judikaturu Ústavního soudu vztahující se k aplikaci rehabilitačních předpisů, podle níž teleologický přístup k výkladu práva musí převážet nad čistě dogmaticky gramatickým výkladem tak, aby byl v maximální míře naplněn účel rehabilitačních a na ně navazujících předpisů, je třeba zdůraznit, že v souzené věci se nejedná o výklad či aplikaci rehabilitačních předpisů, ale o výklad ustanovení správního řádu o obnově řízení. Soudu není známo, že by Ústavní soud ve své dosavadní judikatuře jakkoliv zpochybnil časové omezení možnosti účastníka řízení podat žádost o obnovu řízení stanovením lhůt k podání takového návrhu, jež je zakotveno v § 100 odst. 2 správního řádu. Správní orgán i soud je vázán zákonem, a proto musí trvat na respektování v něm zakotvených lhůt ze strany účastníků, jež se svou žádostí obnovy řízení domáhají. Takový postup nelze označit za nadměrný formalismus, jak naznačuje žalobce poukazem na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 21.5.2002 sp. zn. I. ÚS 89/02. Rozhodnutí Ústavního soudu vydané ve věci přechodných ustanovení zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se pak týkají přípustnosti dovolání v civilním řízení a s projednávanou věcí vůbec nesouvisí.

Napadeným rozhodnutím, které bylo vydáno zcela v souladu se zákonem, nemohlo být zasaženo do práv žalobce zaručených článkem 36 odst. 1 a článkem 38 odst. 2 Listiny. Právo domáhat se stanoveným postupem obnovy řízení u správního orgánu nebylo žalobci nikterak

upřeno. K zamítnutí jeho žádosti o obnovu řízení došlo v souladu se zákonem z důvodu nedodržení lhůty stanovené zákonem pro podání takové žádosti. Pochybení spočívající ve zmeškání zákonné lhůty může žalobce přičítat pouze sám sobě.

Argumentace žalovaného o nemožnosti povolení obnovy řízení v případě, že v téže věci bylo zahájeno soudní řízení podle hlavy páté občanského soudního řádu, jde zcela nad rámec nosného důvodu, pro který byla žalobcova žádost o obnovu řízení zamítnuta a jímž je zmeškání lhůty k podání této žádosti. Námitka, v níž žalobce brojí proti tomuto blíže nezdůvodněnému závěru žalovaného, nemůže nikterak zpochybnit zákonnost klíčového závěru žalovaného o zmeškání tříměsíční subjektivní lhůty k podání žádosti o obnovu řízení žalobcem, a tedy ani soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Jinak řečeno, napadené rozhodnutí v testu zákonnosti plně obстоjí i bez zmíněné doplňující argumentace. Soud proto k této námitce nepřihlížel, neboť její posouzení by z uvedeného důvodu bylo zcela nadbytečné.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.**

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. září 2011

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.